

En schrik verstijft hem de leden: nu is zij verloren voor hem: want ach! ze is een nymf, die aan geen mensch zich kan paren!

En weeklagend en zich vloekend, doorijlt hij het woud, en luid weenend werpt hij zich neer op zijn sponde.

Maar als de nacht naakt, snelt Dagmar naar den poel, in de hoop haar weder te zullen ontmoeten. Doch als hij onder het geboomte uitreedt, en de plas zwijgend hem tegenglanst, dan zoekt hij vergeefs de schoone gestalte.

Als hij, vol wanhoop, naar het stralende water snelt, daar vindt hij op de plek, waar zij placht te zitten, aan den oever der plas, kleine, lichtblauwe bloempjes, beeld harer oogen.

En als de wind de stengels der bloempjes doet buigen, roepen zij, lispelend hem toe: „Vergeet-mij-niet!”

Amsterdam, 6 Juli 1891.

